ΕΤΟΣ Δ.— ΑΡΙΘ. 508 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1883

ΜΗΧΑΝΕΞΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30

ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἡ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, *Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.* —

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ὑπ' ὄψιν ἡμῶν ἔχομεν δύο ὑποψηφίων δημάρχων τοῦ δήμου μας προγράμματα, τὸ τοῦ κ. **Κ Φρεαρίτου** καὶ τὸ τοῦ κ. **Μ. Μελᾶ.** Εἶνε ἀληθὲς ὅτι καὶ τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ πολιτικὰ προγράμματα ἐν Ἑλλάδι εἶνε ὡς τὰ περίφημα *ἐλιξίρια* τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης ἀγυρτικῆς, διὰ τῶν ὁποίων θεραπεύονται ὅλαι αἱ ἀσθένειαι καὶ ἀδυναμίαι, πλὴν τῆς ἀδυναμίας τῆς γυναικὸς τοῦ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄνδρα ἢ τοῦ ἀνδρὸς εἰς γυναῖκα. Μία ἔξυπνος δημώδης φράσις χαρακτηρίζει κάλλιστα τὸν ὑπερεκχειλίζοντα διὰ παντὸς προγράμματος πλοῦτον λέξεων, ὑποσχέσεων, ἰδεῶν, αἰσθημάτων, ἀρχῶν, ἡ φράσις: *Καὶ τί ἔχεις νὰ χάσῃς*, λεγομένη ὁσάκις πρόκειται περὶ δαπάνης ἀφῃρημένου πράγματος, ἐξ ἧς ἐν τούτοις δύναται νὰ προέλθῃ ὄφελός τι.

Καὶ τῶν δύο ὑποψηφίων τὰ προγράμματα εἶνε κολοσσαῖαι ἀνθοδέσμαι, ἢ μᾶλλον κῆποι ὁλόκληροι χωρισμένοι εἰς τμήματα καὶ πρασιάς, περιέχουσαι θερμοκήπια καὶ ἀνθῶνας καὶ δάση καὶ ἀναβρυτήρια καὶ σκιάδας καὶ ἀναδενδράδας καὶ λαχανῶνας ἀκόμη. Ὁμοιάζουσι τὴν λίσταν ἐκείνην τοῦ πρωτοτύπου ξενοδοχείου τῆς *Βαβυλωνίας, ποῦ καὶ τοῦ πουλροῦ τὸ γάλα μπιλέμ μπορεῖς νὰ τωὔρῃς.* Εἶνε, βλέπετε, καὶ τὰ προγράμματα ὄργανα προσηλυτίσεως ψήφων. Μαζὺ μὲ τὰς σημαίας τὰς κυανοχρύσους, μαζὺ μὲ τὰ προγράμματα, τὰ *ἀπὸ τώρα* στεφανηφόρα, ὡσανεὶ εἶνε θρίαμβος καὶ ἡ ὑποψηφιότης, μαζὺ μὲ τὰ κεράσματα, τὰς χειραψίας, τοὺς χαιρετισμοὺς καὶ τὸ ἄτιμον *κολόκορον*, συμβαδίζουν καὶ τὰ προγράμματα. Βεβαίως ἐν συνταγματικῇ πολιτείᾳ, προκειμένου περὶ ἀντιπροσωπευτικῶν ἀξιωμάτων, τὰ προγράμματα εἶνε ἀπαραίτητα· ἐπὶ τέλους ἐξαγνίζουν τρόπον τινὰ τὴν αὐθάδειαν τοῦ παρουσιάζεσθαι ἕνα τέως ἄγνωστον, ἕνα τέως νομιζόμενον ὄντα Εὐρρρωπαῖον—κατὰ Γεννάδιον—ἐνώπιον τοῦ δήμου καὶ λέγειν: Ἐννοῶ νὰ εἶμαι ὁ δήμαρχος. Σημασίαν ὅμως καὶ κῦρος καὶ βαρύτητα ἐκεῖνα ἐμόνα κέκτηνται, ὅσα ὑπὸ διακριθέντων ἤδη ἐν τῇ πολιτικῇ ἢ ἐν τῷ δήμῳ ἐκδίδονται, περὶ ὧν δύναταί τις νὰ σχηματίσῃ πεποίθησιν ὅτι τὰ γραφόμενα δὲν εἶνε φυσαλλίδες, οὔτε δωλώματα πρὸς ἁλιείαν ψήφων.

***

Ἔχουσιν ὅμως ταύτην τὴν εἰδικὴν ἀξίαν τὰ προγράμματα ὅτι ἀποκαλύπτουσι τοὺς ἐκδότας αὐτῶν ὅταν—ἐννοεῖται—γράφωνται ὑπὸ τῶν ἰδίων. Καὶ περὶ τοῦ κ. Φρεαρίτου μία καὶ μόνη ἀμφιβολία χωρεῖ, μήπως παρεκλήθη νὰ συντάξῃ προγράμματα καὶ ἄλλων ὑποψηφίων, καθὸ διακεκριμένος νομοδιδάσκαλος καὶ συγγραφεύς. Προκειμένου περὶ τοῦ προγράμματος αὐτοῦ, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ τετριμμένον ἐκεῖνο μὲ ἐλαφρὰν μόνον τροποποίησιν ὅτι : τὸ πρόγραμμα εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὸ μέγεθος τῶν στοιχείων δι' ὧν ἐξετυπώθη καὶ ἡ σύνταξις καὶ τὸ ὕφος καὶ τὸ περιεχόμενον ἀποκαλύπτουσι πλήρη τὸν κ. Φρεαρίτην. Ἔχει κάτι τι τὸ βυζαντινὸν ὁ ὑποψήφιος οὗτος καὶ γράφων καὶ ὁμιλῶν καὶ τὴν φυσιογνωμία ἀκόμη καὶ τὸ παράστημα. Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Βυζαντίου θὰ κατεῖχε διακεκριμένην θέσιν ὡς πρωτονοτάριος ἢ ὑπ' ἄλλον οἱονδήποτε τίτλον. Ὁμιλῶν πρὸς συνδημότας, τῶν ὁποίων ἱκανὸν μὲν μέρος λαλεῖ τὴν ἀλβανικὴν, οἱ δὲ λοιποὶ πλὴν τῶν πρώην ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ συναδέλφων του μόνον τὴν ζωντανὴν δημώδη, μεταχειρίζεται γλῶσσαν καταληπτὴν μόλις καὶ μετὰ βίας εἰς τοὺς ἄλλοτε συγκαθηγητάς του. Ὁ μανδαρινικὸς οὗτος ἐγωϊσμὸς θὰ σημειωθῇ ὑπὸ τῶν συνδημοτῶν του. Ἄνθρωπος ὅστις δὲν θυσιάζει εἰς τοὺς συνδημότας αὐτοῦ ὀλίγους κανόνας τῆς γραμματικῆς καὶ ὀλίγα μοχθηρὰ κατὰ Κόντον λεξείδια, θὰ συλλογισθῇ πολὺ νὰ θυσιάσῃ τίποτε οὐσιαστικώτερον καὶ σοβαρώτερον, ἐὰν τυχὸν οἱ Ἀθηναῖοι ἀπεφάσιζον ν' ἀνακηρύξωσι δήμαρχον Μανδαρῖνον. Ὑπάρχει καὶ ἐποψίς τις ἥτις τιμᾷ τὸν κ. Φρεαρίτην, παριστάμενον ἀλύγιστον φιλόσοφον, ὅστις θὰ ἐπροτίμα αἴφνης νὰ μὴ φάγῃ, παρὰ νὰ συγκαταβῇ νὰ ὀνομάσῃ τὸν ἄρτον *ψωμί.* Ἓν καὶ μόνον ἠδύνατό τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι τὸ ἀλύγιστον αὐτὸ θὰ ἐφηρμόζετο καλλίτερον ἐπὶ καθηγητικῆς ἕδρας ἢ ἐπὶ τῆς ἐκλογικῆς κονίστρας. Ὁ δήμαρχος ὀφείλει πρὸ παντὸς ἄλλου νὰ ἦνε φύσις δημοτική. Ἢ εἶσαι συνειθισμένος νὰ διάγῃς τὸν βίον σου ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων τοῦ σπουδαστηρίου σου μελετῶν τὰς εἰσηγήσεις καὶ τὸ βυζαντινὸν δίκαιον, ἢ εἶσαι συνειθισμένος νὰ διάγῃς τὸν βίον σου ἐν μέσῳ τεσσάρων καθρεπτῶν παίζων τὸ *ἐκαρτέ* σου ἢ μετημφιεσμένος εἰς δὸν Ἀλφόνσον ἢ δὸν Πασκουάλε, καὶ διανέμων τὸ προστατευτικόν σου μειδίαμα καὶ ἐπὶ ἄλλους μετημφιεσμένους, βεβαίως τοιοῦτος ὢν δὲν εἶσαι διὰ δήμαρχος.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι προκειμένου περὶ λόγων ρητορικῶν ὅτι *ὄζουν λυχνίας*, ὁ ἀγορεύσας δηλαδὴ ρή-

τωρ ἔσκυψεν ἡμερονύκτια ὁλόκληρα ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ παρὰ ὀζουσαν λυχνίαν ἠγωνίσθη νὰ γράψῃ τὸν λόγον του, φράσιν πρὸς φράσιν καὶ περίοδον πρὸς περίοδον καὶ ἔπειτα τὸν ἀπεστήθησεν οὕτω νεκρὸν καὶ σεσηπότα, μεταξὺ διορθώσεων καὶ σβυσιμάτων πηγάζοντα θολὸν καὶ βαρὺν, ὄχι δὲ ζωντανὸν καὶ κρουσταλλένιον, ὡς τὸν λόγον τῶν φυσικῶν ρητόρων, ἁρμόζει νὰ λεχθῇ καὶ περὶ τοῦ προγράμματος τοῦ κ. Φρεαρίτου ὅτι: Εἶναι γραμμένο ὑπὸ τὸ φῶς κανδήλας. Διὰ τοῦτο σκεπασμένο μὲ σύννεφα ἀριστολογίας καὶ ὅπως ἐλέγομεν χθὲς μετεωρολεσχίας. Ἂν ἀφαιρέσητε τοὺς κοινοὺς τύπους, οὓς ἐπαναληφθέντας πολλάκις, ἀηδιάσαμεν πλέον ἀν' κούωμεν, δὲν μένουν παρὰ αἱ συνήθεις ἀπαγγελίαι περὶ χρεῶν τοῦ δήμου, καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, δημοτικῶν σχολείων καὶ ἀφατριάστου διοικήσεως.

Οὔτε ἦτο δυνατὸν νὰ σκέπτηται ἄλλως ὁ κ. Φρεαρίτης, γηράσας εἰς θεωρητικὰς μελέτας καὶ μὴ ἔχων φυσικὸν τάλαντον νοὸς προωρισμένου εἰς τὸ πολιτεύεσθαι καὶ κυβερνᾶν, εἴτε ἐν τῇ δράσει, εἴτε ἐν ταῖς ἰδέαις. Ἀνήκει εἰς τὴν παλαιὰν σχολὴν, τὴν ὁποίαν δικαιούμεθα νὰ ὀνομάσωμεν σχολὴν φρασεολογικήν. Ἡ διὰ λέξεων καὶ λεξειδίων ἀνάστασις τοῦ Γένους—ἰδοὺ τὸ πρόγραμμα τῆς σχολῆς αὐτῆς. Ὅλη ἡ βυζαντινὴ κενότης καὶ μεγαληγορία εἶναι τὸ σύνθημά της. Τῆς λείπουν ἰδέαι *ἐφαρμόσιμοι*, καὶ πᾶσα μὴ ἐφαρμόσιμος ἰδέα εἶναι χίμαιρα· βλάπτει μᾶλλον ἢ ὠφελεῖ· ἄλλως τε ὁ κ. Φρεαρίτης προσκαλῶν ἡμᾶς νὰ ἐλέγξωμεν τὸν παρελθόντα δημόσιον βίον του, προσκαλεῖ τοὺς οἰνοπώλας καὶ τοὺς λαχανοπώλας καὶ τοὺς σκυτοτόμους καὶ τοὺς σιδηρουργοὺς καὶ τοὺς κρεοπώλας καὶ τοὺς λιθοξόους νὰ ἐξελέγξουν τὰ τετράδια τῶν Εἰσηγήσεών του ἢ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, καὶ ἐν φυλλάδιον περὶ Δημοσίας Βιβλιοθήκης, ἂν πρέπει νὰ δένωνται κατὰ σχῆμα ἢ κατ' κατ' εἶδος, καθὼς καὶ μίαν πτέρυγα τοῦ πανεπιστημίου ἂν ἐκτίσθη, ἐχρωματίσθη καὶ διεκοσμήθη καλῶς ἢ μή. Πιστεύομεν ὅτι ὅσην δήποτε μεγάλην ἰδέαν καὶ ἂν ἔχῃ περὶ τῶν συνδημοτῶν αὐτοῦ, ψυχρότερα σκεπτόμενος, δὲν θὰ ἐπιμείνῃ φρονῶν ὅτι εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ κάμωμεν τοιαύτας ἐρεύνας, αἵτινες δύνανται νὰ τιμῶσι—καὶ τιμῶσι βεβαίως—τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ βίον, ἀλλ' οὐδεμίαν ᾠῇρον δύνανται δυστυχῶς ν' ἀποσπάσωσι ὑπὲρ τοῦ δημαρχικοῦ ἀξιώματος.

* *

Πόσον ἀντίθετο τὸ πρόγραμμα ἑτέρου ὑποψηφίου, τοῦ **Μ. Μελᾶ!** Πόσον ἐπιτήδειον καὶ ὀλιγόλογον καὶ περιεκτικὸν καὶ δελεαστικὸν ἀκόμη! Εἶδεν ὅτι τὸ διάβημα τοῦ κ. Φρεαρίτου νὰ τεθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν πολιτικῆς μερίδος παρήγαγε δυσμενεστάτην ἐντύπωσιν· ἀμέσως διακηρύττει διὰ τῆς πρώτης παραγράφου ὅτι δὲν εἶνε οὔτε συμπολιτευόμενος οὔτε ἀντιπολιτευόμενος· ἀδιάφορον, ἂν τὸν ὑποστηρίζῃ ὁ κ. πρωθυπουργός. Ἕνας πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, Μεσολογγίτης καὶ αὐτός, δὲν θὰ πῇ τίποτε. Λέγουσιν ὅτι τὸν ὑποστηρίζει καὶ ἡ αὐλή. Καὶ βεβαίως ἡ αὐλὴ μηδένα ἄλλον ἠδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ ἢ τὸν ἐπιστάμενον τόσῳ καλῶς νὰ δίδῃ χοροὺς μετημφιεσμένων καὶ νὰ παίζῃ ἡμερονύκτια ὁλόκληρα μεθ' ὑπομονῆς θαυμασίου τὸ *ἐκαρτέ* του εἰς τὴν Λέσχην· ἀλλὰ περὶ τῆς μηδαμινότητος τῆς αὐλῆς τοιαύτην ἔχομεν ἰδέαν, ὥστε τὸ θέμα αὐτὸ κατ' οὐδένα τρόπον ἐννοοῦμεν νὰ τὸ πραγματευθῶμεν τραγικῶς.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ παραγράφῳ ἀμέσως σπεύδει νὰ εἴπῃ ὅτι αὐτὰ ποῦ ἐπαγγέλλεται κατωτέρω εἶνε τίποτε ἀπέναντι ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ ὑποσχεθῇ· αὐτὰ εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ κάμῃ· ἀδιάφορον δὲ ἂν ὑπόσχηται καὶ δυνατὰ καὶ ἀδύνατα. Μεταξὺ τῶν τελευταίων εἶνε ἡ περὶ ἀναπτύξεως τῆς βιομηχανίας ἐν τῷ τόπῳ ἡμῶν ὑπὸ τοῦ δημάρχου. Ἐπεθυμοῦμεν πολὺ νὰ γνωρίζωμεν τί ἐφαντάσθη ὁ μέγας ἐπιχειρηματίας τῶν μαρμάρων τῆς Πάρου! Ἴσως νὰ μεταφέρῃ τὰ ἐκεῖ πρηστήρια καὶ τὸ ἑτοιμόρροπον Βίντσ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Δημαρχίας, ὅπως πριονίζῃ μάρμαρα καὶ φορτώνῃ τοιαῦτα ἐπὶ κάρρων. Ἄλλως δὲν ἐννοοῦμεν πῶς θὰ γίνῃ ὁ Δῆμος ἐργοστασιάρχης. Ἀλλὰ ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν περίφημον φράσιν: καὶ *τί ἔχει νὰ χάσῃ*. Ἂν φανῇ καὶ λίγο κοινωνιστὴς τὸ δημιούργημα ἑνὸς Λαχείου καὶ κατόπιν ἑταιριῶν ἐκμεταλλευτικῶν τῶν διὰ κόπου καὶ μόχθου κτωμένων χρημάτων, τί θὰ χάσῃ.

Τὰ ἄλλα ὅλα ἐμπεριλαμβάνουσι τὸ σύνολον τῶν ἀναγκῶν τοῦ Δήμου, ὁδοὺς, γεφύρας, νερὸν, δενδροφυτείας, καλλωπισμὸν, ὑπονόμους, ἐκπαιδευτήρια, θέατρον! Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κάμῃ ὁ κ. Μελᾶς προκειμένου περὶ δήμου τὸν ὁποῖον ὀνομάζει **δῆμον ἄτιμον,** γράφων ἐν τῷ προγράμματι αὐτοῦ αὐτολεξεί· ὅτι *αἡ πίστις αὐτοῦ ἐκλείπει* **καὶ ἡ χρεωκοπία κρούει τὰς θύρας τοῦ Δημοτικοῦ Ταμείου.**» Πῶς θὰ τὰ κάμῃ ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα θέλουν ἐν τῷ συνόλῳ των ἴσως ἑκατὸν ἑκατομμύρια, ὁ κατὰ τὸν κ. Μελᾶν χρεωκοπημένος Δῆμός μας, τὸ πρόβλημα τοῦτο δύναται νὰ λύσῃ μόνον ἡ τάξις τῶν ταχυδακτυλουργῶν χρηματιστῶν, τῶν παιζόντων ἀέρα καὶ κερδιζόντων ἑκατομμύρια, καὶ ἔπειτα ἐπιχειρούντων νὰ ἐξαγοράσωσι τὸν Δῆμον μὲ ὀλίγα ἑκατοστάρικα, εἰς τὴν ὁποίαν τάξιν ἀνήκει δικαιώματι *εὐγενείας* καὶ δικαιώματι *κατακτήσεως* καὶ ὁ ὑποψήφιος Δήμαρχος Μ. Μελᾶς.

Ἀλλ' εἶνε εἰς κατάστασιν χρεωκοπίας ὁ δῆμος Ἀθηναίων; Δῆμος, οὗ αἱ πρόσοδοι ἐντὸς τριετίας τριπλασιάζονται, δῆμος ὅστις καὶ τοὺς φόρους δύναται νὰ αὐξήσῃ, ἐπιβάλλων τοιούτους ἐπὶ τῶν εἰδῶν τῆς πολυτελείας καὶ φορολογῶν τοὺς ἔχοντας τὰ μέγαρα καὶ τὰ παλάτια καὶ ἀγοράζοντας ἢ καταπατοῦντας οἰκόπεδα; Τοῦτο μόνον ὁ κ. Μελᾶς ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ὡς τέχνασμα χρηματιστικὸν ὅπως κερδίσῃ δι' ἑαυτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του τὴν δημαρχίαν. Καὶ μὲ ὅλους τοὺς ταχυδακτυλουργοὺς τῆς γῆς, τὸ σχέδιον δὲν εἶνε βλακῶδες. Νὰ παρουσιασθῇ ὁ δῆμος ὡς κινδυνεύων νὰ χρεωκοπήσῃ καὶ νὰ διαδοθῇ ὅτι μόνον ἂν τὸν πάρουν ἐπάνω τους οἱ χρυσοκάνθαροι δύναται νὰ σωθῇ. Ναί μὲν, δὲν σοῦ λέω, θὰ φᾶνε κι' αὐτοὶ καὶ θὰ κυλίσουν πάλιν εἰς τὰ μέγαρά των τὴν χρυσῆν κόπρον, ἀλλ' ὁ δῆμος θὰ σωθῇ! Λοιπόν. . . δήμαρχον τὸν Μελᾶν!

Αὐταὶ εἶνε αἱ πρῶται σκέψεις ἃς ἐνέπνευσανήμιν τὰ δύο προγράμματα, ἐξ ὧν ἀπὸ τοῦδε κρύσσομεν τὸ τοῦ κ. Φρεαρίτου ὡς προκαλοῦν σχετικῶς πρὸς τὸ τοῦ κ. Μελᾶ πολλὰς συμπαθείας καὶ γεννῶν ἐμπιστοσύνην καὶ ἐμπνεόμενον ὑπὸ αἰσθήματος τιμῆς καὶ εὐλαβείας πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ δήμου, ἐνῷ ἐν τῷ προγράμματι τοῦ συναδέλφου του ὁ δῆμος ὅλος ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν Λαυρίου ἢ λατομείου τῆς Πάρου. Οὐχ ἧττον θὰ ἐπανέλθωμεν.

Καλεβάν

ΧΡΟΝΙΚΑ

Περὶ τὴν 12ην ἤρξατο ἡ συνεδρίασις τοῦ ἰατροσυνεδρίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν. Φαίνεται ὅτι εἴχομεν τύχην οἱ Ἕλληνες νὰ διευθυνώμεθα ἐν τῷ κινδύνῳ τούτῳ τῆς φοβερᾶς νόσου ὑπὸ τοῦ κ. Λομβάρδου,

ἀναπτύσσοντος ἐν τοιούτοις ζητήμασιν ἐνέργειαν ἴσην πρὸς τὴν ταχύτητα καὶ τὸν χείμαρρον τῆς εὐγλωττίας του. Εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς ἐπίσης οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἐτίμησαν τὸ ὄνομά των, δεχθέντες νὰ διευθύνωσιν αὐτοὶ τὰ λοιμοκαθαρτήρια. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὡς ἐλέγομεν χθὲς διορισθήσονται τοιοῦτοι οἱ κκ. Ζωχιὸς καὶ Παπαϊωάννου. Στρατὸς δὲ καὶ στόλος θέλουσιν ἀναλάβει τὴν ἀπαγορευτικὴν ἀστυνομίαν. Δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ διορισθῇ στρατάρχης τῆς δημοσίου ὑγείας ὁ κ. Κοσσονάκος, παρεχομένης εἰς τὴν διάθεσίν του ἐκτάκτου χρηματικῆς ἐπιχορηγήσεως, ὅπως βάλῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ ἀποτελεσματικὰ μέσα ἢ ἐπιτηρῇ αὐστηρῶς ἐδώδιμα, καθαριότητα καὶ λοιπά.

Ὁ ἴδιος μᾶς ἐβεβαίωσεν, ὅτι ἐννοεῖ καὶ ἀπὸ μακρυὰ νὰ δώσῃ χαστουκιὲς τῆς χολέρας, ποῦ νὰ μὴ μπορῇ νὰ ξεμυτίσῃ πουθενά. Ἡ Ἑλλὰς, ἤτις καθὼς ἔλεγεν ἡμῖν χθὲς ὁ κ. Λομβάρδος, ἀπέδειξε τὸ 1865 ἐμπράκτως ὅτι ἡ χολέρα εἶνε νόσος κολλητικὴ καὶ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐπιτάσεως τῶν Λοιμοκαθαρτηρίων ὀφείλει καὶ τώρα νὰ ἀναδείξῃ ἑαυτὸν ἀπρόσβλητον ἀπὸ τῆς ἀτίμου ἐπιδημίας.

Ὁ κ. Μελᾶς λίαν περιποιητικὸς ἀποστέλλει εἰς ἕκαστον δημότην ἔντυπον ἐπιστόλιον, ἐν ᾧ σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν, ὑφ' ὃν τὸ ὄνομα ἑκάστου εἶναι σημειωμένον ἐν τῷ ἐκλογικῷ καταλόγῳ. Τὸν εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ κ. Δημάρχου πίναξ τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Δήμου Ἀθηναίων τῶν ἐτῶν, 1875, 1876, 1877, 1878, 1379, 1880, 1881 καὶ 1882, παραβάλλων τὰς δύο διαχειρίσεις Καριακοῦ καὶ Σούτσου, περὶ οὗ θέλομεν διαλάβει εἰς τὸ αὐριανὸν φύλλον.

Οἱ φυλακισμένοι ἐν ταῖς φυλακαῖς Κόκλα μᾶς ἐνθυμοῦνται πάλιν διὰ νὰ μᾶς ἐκφράσουν τὰς εὐχαριστίας των, νὰ μᾶς ἀναγγείλουν ὅτι τὸ κακὸν τοῦ συσσιτίου διωρθώθη, τοῦ ἐπιστάτου μὴ ἀνακατωμένου πλέον εἰς αὐτὸ, καὶ τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου «Παρνασσοῦ» αὐτοπροσώπως ἐπιστατούντων περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ παράδοσιν τῶν τροφίμων. Ἀλλ' ἔχουν ἄλλα παράπονα αὐτὴν τὴν φοράν: μένουν ἄπλυτοι καὶ ρυπαροὶ, ἐνῷ τὸ δημόσιον χορηγεῖ 100 δρ. διὰ καθαρισμὸν ἱματίων φυλακισμένων, ἐξ αὐτῶν μόνον 30 χορηγοῦνται εἰς τινα δῆθεν ἐργολάβον φυλακισμένον, αἵτινες δὲν ἐξαρκοῦν διὰ τίποτε. Τί γίνονται αἱ 70 δραχμαί;

Ἐπίσης ἐπιχορηγοῦνται ἄλλαι 100 δραχμαὶ διὰ τέσσαρας καθαριστὰς, ἀλλὰ δύο μόνον ἔχουσι, μὲ 13 δραχμὰς ἕκαστον, κατὰ μῆνα. Ἡ κατάστασις τῶν ἀποπάτων φρικώδης.

Ἄλλο παράπονον εἶνε ὅτι μερικοὶ φιλήσυχοι φυλακισμένοι ὑπόδικοι ὑποφέρουσι πολὺ ἐκ τῶν λωποδυτῶν, οἵτινες τοὺς κατακλέπτουσιν, καὶ δὲν δύνανται νὰ ὁμιλήσωσι διότι κινδυνεύουν νὰ κτυπηθῶσιν ὑπ' αὐτῶν μὲ καμμία μαχαιρὰ ἢ σουγιαδὰ, καὶ τοῦτο διότι οὐδεμία τάξις ὑπάρχει εἰς τὰς φυλακὰς, ἡ δὲ ἀταξία διατηρεῖται οὐχὶ ἐκ τῆς ἐπιστασίας, ἀλλὰ ἐκ τῶν καλουμένων *γιαήδων*, παλληκαράδων. Αὐτά.

Καὶ εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ φρουραρχείου συμβαίνουσιν α αὐταὶ καταχρήσεις, οἷαι καὶ εἰς τὰς πολιτικάς. Προχθὲς οἱ ἀθεόφοβοι ἐκεῖνοι ἀπόμαχοι, οἱ προσηλωμένοι εἰς τὴν πεντάραν, ὡς ἡ ἀράχνη εἰς τὸν ἱστόν της, τοὺς *ἐσέρβιραν* σαρδέλλας ποῦ ἡ δυσωδία ἐξηπλώθη καὶ εἰς τὰ πέριξ ἀκόμη τῶν φυλακῶν. Εὐτυχῶς ἀπεκρούσθησαν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ οὕτω δὲν ἐδηλητηριάσθησαν οἱ ἄνθρωποι. Ἔτσι τηροῦνται τὰ τρόφιμα τῶν ἀγορῶν, ὅπου εἶναι ἐλεύθερος ὁ καταναλωτὴς νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ μὴν ἀγοράσῃ. Πόσῳ μᾶλλον πρέπει νὰ ἐπιτηρῶνται τὰ τρόφιμα τῶν φυλακῶν, ὅπου ὑπάρχει μονοπώλιον, καὶ λόγῳ φιλανθρωπίας καὶ λόγῳ δημοσίου ὑγείας. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ δραστηριώτατος φρούραρχός μας, ἐκ τῶν ὀλίγων ὧν ποτε ἠξιώθημεν, θέλει σωφρονίσει τοὺς κερδοσκόπους προμηθευτάς.

Συλλεγέντα ἀποστέλλονται προσεχῶς καὶ ἄλλα ἁλιευτικὰ εἴδη καὶ ἰχθυολογικαὶ συλλογαὶ πρὸς πλουτισμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ τμήματος τῆς ἐν Λονδίνῳ τελουμένης ἁλιευτικῆς ἐκθέσεως.

Ἀπεφασίσθη ἡ ἐν τῷ Δημοσίῳ Δενδροκομείῳ κατασκευὴ δύο ὑαλοστεγῶν, φυλακείου καὶ γραφείου.

Αἱ ἐξετάσεις τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς ἐτελείωσαν, ἐκτὸς τῶν τῆς ἑβδόμης τάξεως, τῆς τελευταίας, αἵτινες χθὲς ἤρχισαν, θὰ τελειώσουν δὲ μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας. Ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξέλθουν ἀνθυπασπισταὶ 15 τὸν ἀριθμὸν, ἐξ ὧν οἱ μὲν δέκα εἰς τὸ Μηχανικὸν, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς τὸ Πυροβολικὸν, ἐν οἷς δύο ἀνθυπολοχαγοί. Μετὰ δύο ἡμέρας θὰ δηλοποιηθῶσι τὰ ἀποτελέσματα τῶν τεσσάρων τάξεων εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν πρὸς ἐπικύρωσιν.

Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δενατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἄλλως ἡ διάδοσις τῆς ὑπὸ τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» ἐκδιδομένης **Συλλογῆς Μυθιστορημάτων,** ἐλήφθη τὸ μέτρον γενικῆς τῶν πρώτων φυλλαδίων διανομῆς ἀνὰ τὰς οἰκίας καὶ τὰς οἰκογενείας. Τὸ μέτρον τοῦτο εἰς οὐδένα βέβαια παρέχει τὴν ὑποχρέωσιν συνδρομητοῦ, δύναται δὲ ἐλευθέρως ὁ μὴ θέλων νὰ ἐπιστρέφῃ ταῦτα, βέβαιος ὅτι ἐπίσης προθύμως θὰ τὰ δεχθῶμεν ἐπιστρεφόμενα. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι εἰς ὅσους Κυρίους ἐπέμψαμεν φυλλάδια, δὲν ἐγένετο τοῦτο διὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσωμεν τρόπον τινὰ ἢ νὰ τοὺς παρακαλέσωμεν νὰ γίνουν συνδρομηταί μας· ἦτο ἀπλούστατον μέσον γνωστοποιήσεως. Καὶ τὸ γράφομεν διότι τινὲς μᾶς τὰ ἐπέστρεψαν, ἐκφράζοντες τὴν λύπην των, διότι δὲν ἠμποροῦν νὰ μᾶς *συνδράμουν*. Νομίζομεν ὅτι αἱ λέξεις νὰ *συνδράμω*, καὶ *συνδράμη*, αἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἐν ταῖς δημοσιογραφικαῖς συναλλαγαῖς, εἶνε ἀκατάλληλοι. Τελεῖται καθαρῶς ἀγορὰ, ὅπως ἐκ τοῦ δεῖνα ἐμπόρου, ἢ τοῦ ψωμᾶ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀγοράζων τὸ πρᾶγμά των, δὲν ἕπεται ὅτι τοὺς συντρέχεις· πολὺ περισσότερον δεχόμενος τῆς ἰδικῆς μας ἐφημεριδογραφικῆς ἢ καὶ ἄλλης πνευματικῆς ἐργασίας τὸ προϊὸν, ὅπερ σχετικῶς ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς πωλεῖται.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω, διὰ νὰ μὴ παραπονούμεθα εἰς τὸ ἑξῆς, ἀπεφασίσαμεν νὰ καταργήσωμεν τὸ μέτρον τῆς γενικῆς διανομῆς, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι τὴν *Συλλογὴν τῶν Μυθιστορημάτων*, ἃς προσέρχωνται εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΛΥΚΟΙ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ἔκ τινος ἐπιστολῆς πρὸς ἡμᾶς ἐκ Βερολίνου ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς φρικτά:

Σὲ βεβαιῶ, ἔχω βαρυνθῆ πλέον μὲ ὅσα γράφονται κατὰ

τῆς Ἑλλάδος καὶ δράττομαι πάσης εὐκαιρίας νὰ προκαλῶ εἰς διαφόρους κύκλους περὶ αὐτῆς τὸν λόγον διὰ νὰ σπάσω τὰ μοῦτρα κανενὸς ὑβριστοῦ καὶ νὰ ἡσυχάσω. Δυστυχῶς δὲν μοὶ βοηθεῖ ἀρκετὸν ἡ γλῶσσα, ὥστε ν' ἀναλάβω ὑπὲρ αὐτῆς δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα ἐδῶ, ἄλλως σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ τις ἡσυχάζων, ὅταν ἀναγινώσκῃ τὸ τὶ ἑκάστοτε γράφεται καθ' ἡμῶν. Εἰς τὸ Daheim, τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικὸν, ἔγραφεν ἕνας ἀρχαιολόγος Δρ. C. Winterberes πρὸ ὀλίγου καιροῦ «εἰκόνα τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέριξ», ἐν ᾗ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι οἱ λύκοι καταβαίνουν μέχρι τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι τὸ ὁπλοφορεῖν μέχρις ὀδόντων εἶναι ἀπαραίτητον τόσον, ὅσον ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἔχειν τὴν κλεῖδα τῆς οἰκίας, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ξενοδοχεῖα, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐκδράμῃ τις τρεῖς ὥρας μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἔχῃ συνοδείαν, καὶ ὡς μόνον μετακομιστικὸν ἔχει τοὺς ἡμιόνους. Ἄλλος ἀρχαιολόγος ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐσταματοῦσαν εἰς πᾶν βῆμα λῃσταί, ὅταν περιηγεῖτο τὴν Σπάρτην καὶ τοῦ ἐζήτουν, ἄλλος δέκα καὶ ἄλλος 15 δραχμὰς, διότι τόσον ἐφθηνὰ ἐξετίμα τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀφίνω πλέον ὅτι διὰ τὴν φυλάκισιν τῶν ἐνόρκων κλπ. μᾶς ἔκριναν αἱ ἐφημερίδες *ἀναξίους αὐτονομίας!*»

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἀπὸ τοῦ TIBISCO, 20 *Ἰουνίου* **10** *π. μ.*

Κατήντησα νὰ πιστεύω ὅτι καὶ μὲ τὸν διάβολον ἂν ἐπί τινα χρόνον συναναστραφῇ τις, θὰ αἰσθανθῇ κενόν τι γεννώμενον ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὅταν τὸν ἀποχωρισθῇ. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ ἔπαθον καταλείπων τὰς Ἀθήνας, ἔνθα οὐχὶ διαβόλους, ἀλλὰ πλέον ἢ μίαν πεφιλημένας κεραλὰς ἀφῆκα. Ἐν τούτοις ὤφειλον νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν *μοίραν μου*, καὶ χθὲς ἀπὸ βαθείας πρωΐας, πλήρης βαρυθυμίας ἀορίστου ἐγερθεὶς, περισυνέλεξα τὰ ὀλίγα σκεύη, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν πενιχρὸν τοῦ δωματίου μου κόσμον, καὶ ἐμπιστευθεὶς αὐτὰ εἰς ἀγαθήν τινα γραῖαν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου, παρέλαβον τὸ μικρὸν δερμάτινον κιβώτιόν μου, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀποχαιρετήσας τὴν στέγην, ὑφ' ἣν τοσάκις εὗρον ἄσυλον, μὲ ψυχὴν βεβαρυμένην ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἄγουσαν, ἐν συνοδείᾳ φίλων τινῶν ἐλθόντων ὅπως μὲ προπέμψωσι. Κατήλθομεν εἰς Πειραιᾶ, ἔσπευσα δὲ νὰ ἐπιβιβασθῶ τοῦ προωρισμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν ἀτμοπλοίου Tibisco.

Ὅτε ἠγέρθην, τὴν ἐπαύριον, ἡ ἡμέρα ἦτο προκεχωρημένη, μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα ἤρχοντο ἤδη διαφαινόμενα τὰ ὄρη τῆς Κρήτης. Περὶ τὴν 10ην π. μ. πλέομεν μεταξὺ τοῦ βραχώδους ἀκρωτηρίου «Σπάθα» καὶ τοῦ ποιητικωτάτου «Μελέχα» ἢ κοινῶς Ἀκρωτηρίου ὑπὸ τῶν Κρητῶν καλουμένου. Πρὸ ἡμῶν ὑψοῦνται αἱ φαλακραὶ κορυφαὶ τῶν Σφακιωτικῶν ὀρέων, ἑκατέρωθεν δὲ αὐτῶν μακρὰ ἅλυσις χαμηλοτέρων βουνῶν ἐκτείνεται βυθιζομένη εἰς τὸν ὁρίζοντα καὶ κλείουσα αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν πρὸ ἡμῶν ἔκτασιν· ἐλαφρὸ γαλανὰ νέφη ἐπιστέφουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν. Ἔχουσί τι τὸ σοβαρὸν, τὸ ἐπιβάλλον, τὰ μεγαλοπρεπὲς τὰ κρητικὰ ὄρη. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τὰ βλέπω· καὶ ὅμως πάντοτε, ὁσάκις ἀτενίζω αὐτὰ, μυστηριώδες αἴσθημα σεβασμοῦ, καταπλήξεως, θαυμασμοῦ, ἐνθουσιασμοῦ πληροῦσι τὴν ψυχήν μου· αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου εὐρυνομένην ἐν τῷ ἰσχνῷ σαρκίῳ μου, ἐμαυτὸν δὲ μετεωριζόμενον εἰς τὰ μεσουράνια ὕψη των. Ἐν ἑκάστῃ αὐτῶν πτυχῇ μοὶ φαίνεται ὅτι διακρίνω καὶ τὴν σκιὰν γίγαντός τινος, ἐκεῖ που ἐμφωλεύοντος· ἡ γοητευμένη ὅρασίς μου νομίζει ὅτι βλέπει ἐπὶ τῶν ράχεων αὐτῶν τὸν καπνὸν τυραννοκτόνου μάχης, μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι

ἀκούω κρότον πυροβόλων μέχρι τῶν ὤτων μου ἐξικνούμενον· Ἡ θέα των μοὶ ἀναπολεῖ τὴν δόξαν των . . . .

Ὁλονὲν πλέομεν πρὸς τὴν ἀριστερὰν νῆσον· δεξιᾷ ἡμῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σειρὰ λόφων καταφύτων ἐξ ἀμπελώνων καὶ ἐλαιώνων ἐκτείνεται, ἀριστερᾷ δὲ παραπλέομεν ξηρὰν λωρίδα γῆς, ὄπισθεν τῆς ὁποίας ὁ ὀρθαλμὸς μαντεύει ἄλλην θάλασσαν γειτνιάζουσαν, τὸν λιμένα τῆς Σούδας· βαθμηδὸν, ὅσῳ εἰσδύομεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, ἄρχεται ἀποκαλυπτομένη ὄπισθεν τῆς πρώτης σειρᾶς λόφων ἡ μαγευτικωτάτη πεδιὰς τῶν Χανίων μετὰ τῶν πλουσίων καλλονῶν της. . .

Ὁ θόρυβος τῶν περικυκλωσασῶν τὸ ἀτμόπλοιον λέμβων μὲ διακόπτει, καὶ σπεύδω νὰ ἀποβιβασθῶ.

5. μ. μ. Ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνήγγειλεν ἡμῖν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐγγίζει. Συγκεκινημένοι ἀντηλλάξαμεν μετὰ τῶν φίλων τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ· μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀτμόπλοιον ἀπῆρε, βραδὺ δὲ καὶ σοβαρὸν ἐν μέσῳ τῶν συναδέλφων του διαπλέον ἐξέρχεται τοῦ λιμένος, καὶ βαθμηδὸν ἀνελάμβανε τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ταχύτητα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βροχὴ ραγδαία ἤρξατο καταπίπτουσα, πρὸς στιγμὴν δὲ ἐρωτήθην ὅτι θὰ ἔχωμεν δυσάρεστον ταξείδιον.

Χανέα, αὐθημερὸν 3 μ. μ.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος πρώτην φορὰν τὴν πόλιν τῶν Χανίων ξένος θὰ νομίσῃ ὅτι εὑρίσκεται εἰσέτι πολὺ μακρὰν τῆς Κρήτης. Μὴ σᾶς φανῇ τοῦτο παράδοξον. Ἀκούων τις Κρήτην τί ἐννοεῖ; Χώραν προορισθεῖσαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ὅμως ἡ πόλις τῶν Χανίων εἶνε σχεδὸν τὸ ἀντίθετον τοιαύτης χώρας, εἶνε πόλις μᾶλλον τουρκικὴ, τουρκικὴν ἔχουσα τὴν ὄψιν, καὶ τουρκικὴν κατὰ μέγα μέρος τὴν καρδίαν. Τοιαῦται εἰσὶ καὶ αἱ λοιπαὶ παράλιοι τῆς Κρήτης πόλεις. Ὁ ἐπικρατῶν ἐν αὐταῖς πληθυσμὸς εἶνε ὁ μουσουλμανικός. Βερβερῖνοι τῆς Βεγλέζης, Ἀσιανοὶ, ἐγχώριοι καὶ αἰθίοπες.—λείψανα οἱ τελευταῖοι οὗτοι καὶ ἀπόγονοι ἀφρικανῶν δούλων—ἀλλήλοις συμπεφυρμένοι, ἀποτελοῦσι μάζαν ἀνθρώπων, ἧς κύρια χαρακτηριστικὰ εἶνε φανατισμὸς ἄγριος, παχυλοτάτη ἀμάθεια καὶ βαθύτατον μῖσος κατὰ παντὸς ὅ,τι ἑλληνικόν. Πρέπει νὰ τὸν ἀκούσῃς τὸν Τοῦρκον τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν βλέπῃς συγχρόνως, μὲ ποῖον πάθος, μὲ ποίαν γλῶσσαν φαρμακωμένην προφέρει τὴν λέξιν *Ἑλλάδα* ἢν ἐπὶ τὸ περιφρονητικώτερον ἀποκαλεῖ *Ἀγελλάδα*. Νομίζεις ὅτι δηλητήριον στάζει ἀπὸ τὰ χείλη του. Πρέπει ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀκούσῃς τὸν ἕλληνα τῆς Κρήτης μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ ποίας συγκινήσεως, μετὰ ποίας στοργῆς καὶ πόθου προφέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὅπως δυνηθῇς νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν τῆς ἀβύσσου τῶν αἰσθημάτων, ἥτις χωρίζει τὰ δύο στοιχεῖα τῆς Κρήτης. Ἐὰν τώρα λάβῃς ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν μὲν ταῖς πόλεσι κρατεῖ τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, ὁλονὲν ἀναγκαζόμενον νὰ συσσωρεύηται ἐντὸς τῶν φρουρίων, ὄπισθεν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ συγκεντρώσει ἐλπίζον νὰ εὕρῃ σωτηρίαν, ἐὰν λάβῃς ὑπ' ὄψει ὅτι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀκμάζει τὸ ἑλληνικὸν ἐν ἁπάσῃ τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἰσχυρᾶς ζωτικότητός του, θὰ κατανοήσῃς πόσον ἀπέχουσιν αἱ πόλεις τῆς Κρήτης ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιον συρίζει, ἐγὼ δὲ σπεύδω νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν γενέτειραν κώμην μου, ὅπως ὑπὸ τὴν πατρῴαν ἑστίαν δεχθῶ τὰς ἀνυπομόνως ἀναμενούσας με μητρικὰς περιπτύξεις. Προσεχῶς ὅθεν πλείονα.

Ἰδαῖος.

Ο Κ ΣΥΓΓΡΟΣ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐξ Ὀλυμπίων, 18 Ἰουνίου 1883

Καθ' ἃ ὑμῖν προέγραφον, ὁ κ. Συγγρὸς μετὰ τῆς κυρίας

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 506)

Ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ζελιμὰ μετ' ἀγωνίας ἀνέμενον τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας, ἀλλὰ τοιαύτην δὲν ἔλαβον. Μετὰ δύο μῆνας ἀνυπομονῶν ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἔγραψεν ἐκ νέου εἰς τὸν βαρόνον Δεσιμαΐζ.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Ἔγραψε δεύτερον, τρίτον γράμμα, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Πραγματικῶς ὁ Κάρολος Σεβρὺ δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ, τί νὰ φαντασθῇ.

— Ἡμεῖς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἴμεθα μικροὶ ἄνθρωποι· μᾶς ἀποστρέφονται, δὲν θέλουν μάλιστα νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ μᾶς γράψωσι. Καὶ μόλα ταῦτα ὡς ἐνταῦθα ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου ὀφείλω νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ τῶν συμφερόντων τῆς μαρκησίας.

Ὁ βαρόνος δὲν ἤξευρε τοῦτο, ἠγνόει ὁλοτελῶς ὅτι ἡ νύμφη του εἶχεν ἀκόμη ἑκατομμύρια ἐν Βαταυΐᾳ διὰ τῆς μετοχῆς εἰς ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1850 οἱ ἑταῖροι τοῦ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιὲρ καὶ Σας, τῶν ὁποίων αἱ ὑποθέσεις ἦσαν ἐπὶ μᾶλλον λαμπραὶ, συνέστησαν ὑποκατάστημα ἐν Βεγγάλῃ εἰς Καλκοῦτταν θέλοντες νὰ ἐπεκτείνωσι τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν των καὶ ἀνέθεσαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν Κάρολον Σεβρύ.

Ὁ νεανίας παρεδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαρίστως, διότι πλὴν τῶν ὠφελειῶν, ἃς ἔμελλε νὰ εὕρῃ ἐν τῇ νέᾳ θέσει αὐτοῦ, ᾐσθάνετο καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῆς Ζελιμᾶς, ἐπιστρεφούσης εἰς τὴν ὡραίαν πατρίδα της, ἐν ᾗ φύονται ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν καὶ τὰ χλιαρὰ τοῦ ἡλίου θωπεύματα τὰ ὡραιότατα ἄνθη τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ὁ Κάρολος Σεβρὺ διηύθυνε τὸν οἶκον τῆς Καλκούττης μετὰ φρονήσεως, δραστηριότητος, ἱκανότητος, μετ' ἐπιγνώσεως τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα παρέσχον ταχέως φήμην καὶ εὐημερίαν, ἥτις ἀνθημιλλᾶτο πρὸς τὸ κεντρικὸν κατάστημα. Οἱ ἑταῖροι ἐπεκρότησαν τὴν σύστασιν τοῦ οἴκου τούτου καὶ ἰδίως διότι ἐξέλεξαν τὸν Κάρολον Σεβρὺ ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς ὃν ὠφείλετο βεβαίως ἡ ἐπιτυχία τῆς διαχειρήσεώς των.

Οὕτω δὲ λίαν ἐξεπλάγησαν καὶ ἐλυπήθησαν μάλιστα, ὅτε ὁ διευθυντὴς ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ παραιτηθῇ παρακαλῶν νὰ εὕρωσι τὸν ἀντικαταστάτην του.

Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐλησμονήθη ἐν τοῖς Γραφείοις, ὁ Κάρολος Σεβρὺ κατώρθωσε τέλος νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου τῇ βοηθείᾳ τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ. Ἔκτοτε εἶχεν ἐργασθῇ ἀκόμη περισσότερον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠμείφθη, συνέλεξε τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νοημοσύνης του. Ἦτο κάτοχος πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Μὲ τὴν ποσότητα ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν Ζελιμᾶ, δύναταί τις νὰ ζήσῃ ἀνέτως εἰς οἱανδήποτε ἐπαρχίαν τοῦ κόσμου καὶ ἐν Παρισίοις ἀκόμη, ὅπου τὰ ἔξοδα εἶνε μεγάλα.

Ἀ! ποθῶ νὰ τὴν ἐπανίδω, τὴν ὡραίαν Γαλλίαν, καὶ νὰ γνωρίσω αὐτὴν καὶ εἰς σέ, Ζελιμᾶ μου. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη; ἔ;

— Μάλιστα, Κάρολε, μάλιστα· ὅπου ὑπάγῃς θὰ σοὶ ἀκολουθήσω πανταχοῦ, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτὲ, ποτέ!

Ὁ διάδοχος ἀφίκετο, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ γραφείου. Ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἕτοιμοι ν' ἀναχωρήσωσι καὶ ἀνέμενον, ἵνα ἐπιβιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀναχωροῦντος ἀτμοπλοίου.

Ὁ Σεβρὺ ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ εἶχε κανονίσει τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἑταίρων καὶ διαδόχων τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ. Οὗτοι μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας εἶχον μετρήσει τέσσαρα καὶ ἥμισυ ἑκατομμύρια εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σεβρὺ ἐπ' ἀποδείξει. Τὸ μέγα τοῦτο ποσὸν εἶχεν ἀμέσως κατατεθῇ ὑπὸ τοῦ ἐντολοδόχου ἐν τῷ ταμείῳ τῆς Βαταυϊκῆς Τραπέζης, σπουδαίου ὑποκαταστήματος τοῦ μεγάλου καὶ διασήμου τραπεζιτικοῦ οἴκου Βὰν Ὄσσεν καὶ υἱοῦ ἐν Ἀστελοδάμῳ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέβησαν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς ἑταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, ὅπερ ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ ἔν τινι Ὁλανδικῷ λιμένι.

Ἔφθασαν εἰς Ὁλλανδίαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρωσι κατὰ τὸν πλοῦν, καί τοι ἡ Ζελιμᾶ ἦν ἔγκυος πολλῶν μηνῶν.

Ὁ γηραιὸς τραπεζίτης Βὰν Ὄσσεν, ὅστις εἶχε γνωρίσει τὸν μαρκήσιον Σαμαράνδ, ἐπειδὴ ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιὲρ, ἐδέχθη ἐγκαρδίως τὸν ἐπισκέπτην λέγων αὐτῷ ὅτι τὸ κατατεθειμένον εἰς τὴν Βαταυϊκὴν τράπεζαν κεφάλαιον ἦν ὑπὸ τὴν διάθεσίν του, εὐθὺς ὡς ἤθελεν ἀπαιτήσει τοῦτο.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Σεβρὺ, τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐζήτησεν ἀκόμη ἀφ' ὑμῶν ἡ κ. μαρκησία Σαμαράνδ;

— Ἡ μαρκησία; εἶπεν ὁ τραπεζίτης ἔκπληκτος.

Ἠγνόει ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε νυμφευθῆ.

Ὁ Κάρολος Σεβρὺ ἐπληροφόρησεν αὐτῷ πῶς ὁ Παῦλος Σαμαράνδ εἶχε νυμφευθῆ ἐν Βαταυΐᾳ τὴν Λουκίαν Γλανδάς, μιγάδα ἀγγλίδα καὶ κηδεμονευομένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιὲρ, τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας διὰ τὴν Γαλλίαν, τοὺς γενομένους μετὰ τῶν ἑταίρων συμβιβασμοὺς, οἵτινες ἀπεδέξαντο αὐτὸν τὸν Σεβρὺ ὡς ἐντολοδόχον τοῦ μαρκησίου.

του ἀφίχθησαν ἐν Πύργῳ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην incognito. Τοῦτο εἰκάζεται ἀλανθάστως, διότι τὴν ἄφιξίν των ἐγνώριζε μόνον ὁ κ. Αὐγερινός, ὅστις μετὰ εὐαρίθμων καὶ λίαν στενῶν φίλων του παρευρέθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅθεν μετέβησαν κατ' εὐθεῖαν ἐν τῷ οἴκῳ του. Τὴν ἄφιξιν τοῦ κ. Συγγροῦ προσεδοκᾶτο εὐλόγως καὶ ἐπιστεύετο ὅτι ἤθελον πανηγυρίσει ἐμφαντικῶς οἱ Ἠλεῖοι. Ἀλλ' ἀφοῦ, κατά τινα δημοτικὸν σύμβουλον, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὴν ἄφιξίν του ὁ λαός (καὶ ἔχει δίκαιον), ἐπόμενον ἦτο νὰ τύχῃ ὁ κ. Συγγρὸς τῆς μονομεροῦς τοῦ κ. Αὐγερινοῦ ξενίας· καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς κομματικῆς διαμάχης οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων του θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Αὐγερινοῦ. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Συγγρὸς ἐδέχθη μόνον τὰς ἐκφράσεις εὐχαριστίας παρὰ τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ ὄχι ὅλων, διότι εἰς πάντας ἡ τιμὴ αὕτη δὲν παρεχωρήθη. Καὶ ἂν ἀφατρίαστος καὶ ἔμφρων ἀλλοτρία ἐνέργεια δὲν ἐπέδρα ἐπὶ τῶν κατοίκων Δούβρας καί τινων περιοίκων, ἡ ἐν Ὀλυμπίοις εἴσοδος τοῦ κ. Συγγροῦ θὰ ἦτο ψυχρὰ κατὰ γράμμα. Καὶ πράγματι οἱ χωρικοὶ οὗτοι αὐτοβούλως καὶ ἀξιεπαίνως κατανοήσαντες καθῆκον ἐπιβαλλόμενον, ἐξεδήλωσαν ἐμφαντικώτατα διὰ πυροβολισμῶν καὶ ζητωκραυγῶν τὸ αἴσθημά των, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις καταβάντες ἐκ τοῦ χωρίου πρὸς ὑποδοχήν του κατὰ τὴν στηθεῖσαν παρὰ τῷ ἀνεγειρομένῳ Μουσείῳ ὑπὸ τοῦ κ. Σίμβολδ καὶ τοῦ κ. Δημητριάδου ἀψίδα, ἐφ' ἧς διεκρίνετο ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Ὀλυμπία τῷ εὐεργέτῃ αὐτῆς Ἀνδρέᾳ Συγγρῷ προσφωνεῖ τὸ ὡς εὐπαρέστης.» Ἀμέσως ὁ κ. Συγγρὸς καὶ ἡ κυρία του, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν χωρικῶν, ἐπεσκέφθησαν τὰ μουσεῖα τῶν χαλκίνων καὶ τῶν λιθίνων εὑρημάτων, μελετήσαντες καὶ ἐξετάσαντες πάντα περιέργως καὶ ἐπισταμένως, μεθ' ὃ δεχθέντες καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν παρευρεθέντων, παρεκάθησαν ὑπὸ σκιάδα ὡραίαν, στηθεῖσαν ἐπίτηδες ἐπὶ λόφου ὕπερθεν τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ κ. Καλούδη καὶ τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν φυλάκων τῶν ἀρχαιοτήτων, μοχθησάντων πρὸς τοῦτο εὐχαρίστως, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἦν τράπεζα παρὰ τοῦ κ. δημάρχου παρεσκευασμένη λιτῶς καὶ ἀρχαϊκῶς. Παρεκάθησαν δὲ εἰς τὸ γεῦμα οἱ ξένοι, ὁ κ. Α. Αὐγερινὸς καί τινες φίλοι του, ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Μουσείου, ὁ ἔφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, οἱ παρὰ τοῦ κυρίου Συγγροῦ καὶ Αὐγερινοῦ εὐγενῶς προσκληθέντες καὶ οἱ παρευρεθέντες ἐγχώριοι. Ἐνταῦθα διημείφθησαν προπόσεις, ὁ κ. Κόκκαλης ἀπήγγειλε τὸ ποίημά του, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν, ὁ προσφιλὴς καὶ καλλίφωνος κ. Κωνστ. Αὐγερινὸς ἔψαλλεν ὡραῖα κλέφτικα ἄσματα, καὶ μετά τινα ἀνάπαυλαν ὁ κ. Συγγρὸς ἀνεχώρησεν, ἀποκομίσας εὐαρέστους ἀναμνήσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπίων, τοὺς κατοίκους τῶν ὁποίων εὐηρέστησεν αὐτός τε καὶ καὶ ἡ κυρία του διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς των καὶ τῶν προσηνῶν τρόπων των, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην προσείλκυσαν. Ἐν τῷ συμποσίῳ ἐνεχειρίσθη αὐτῷ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ὀλυμπίων, δι' οὗ ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος δημότης. Ὅμοιον ψήφισμα ἐγένετο καὶ ἐν τῷ δήμῳ Λετρίνων.

Τελευτῶν λυποῦμαι λέγων ὑμῖν ὅτι εἰς ὁμοίας περιστάσεις, προκειμένου περὶ ὑποδοχῆς ἀνδρῶν εὐεργετῶν τῷ ἔθνει πρέπει τὰ πολιτικὰ πάθη νὰ σιγῶσι. Πιθανὸν μὲν ὁ κύριος Αὐγερινὸς νὰ ἐπεζήτησεν, ὡς τινες ἀνοήτως διατείνονται, νὰ καρπωθῇ ἠθικόν τι ὄφελος ἐν τῇ προκειμένῃ εὐκαιρίᾳ, καὶ βέβαιον ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Συγγρὸς ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς εὐχαρίστους ἀναμνήσεις τῶν δαψιλευθεισῶν αὐτῷ περιποιήσεων παρὰ τοῦ φίλου του τούτου, ἀλλ' ὁ λαός, ὅστις ἠξίου νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ παρεκωλύθη, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ τὰς τοιαύτας ταπεινὰς σκέψεις.

Ἡ δὲ ἐν Ὀλυμπίοις ὑποδοχὴ τοῦ κ. Συγγροῦ, ἥτις προεκλήθη αὐθορμήτως, ἐδίδαξε τοὺς τολμήσαντας νὰ οἰκειοποιηθῶσιν αὐτήν, ὅτι ὁ λαὸς δέον νὰ ἀφίηται ἐλεύθερος εἰς ὁμοίας περιστάσεις, καὶ νὰ μὴ τῷ ὑποδεικνύηται ἄλλοθεν τὸ καθῆκόν του πρὸς σκοπὸν, ὃν κατανοῶν δὲν ὑπακούει, καὶ ἑπομένως οἱ ἐργάται τῶν εἰσηγήσεων τούτων ἐκτίθεται.

Ἠλεῖος

— Ποῦ εἶνε τώρα ἡ μαρκησία; ἠρώτησεν ὁ τραζίτης.

— Ἀγνοῶ ἀπολύτως· κατοικεῖ ἐν Παρισίοις, ὡς ὑποθέτω. Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ἡ σύζυγός μου, ἧς ἡ κυρία μαρκησία ὑπῆρξεν ἐπὶ ἔτη ἡ προστάτρια, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐγράψαμεν πολλὰς ἐπιστολάς. Ἡ σύζυγός μου ἔλαβε μίαν μόνην ἀπάντησιν, προγενεστέραν τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου. Καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐπίσης μίαν ἀπάντησιν λέγουσάν μοι ὅ,τι ἤδη ἐγνώριζον ὅτι ὁ κύριος μαρκήσιος εἶχεν ἀπολεσθῆ ἐν τῇ θαλάσσῃ. Ἔκτοτε πλέον τίποτε. Βλέποντες τοῦτο ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου ἐπαύσαμεν ἀπὸ τοῦ νὰ γράφωμεν.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ παράδοξον.

— Μάλιστα, κύριε, εἶνε πολὺ παράδοξον· καὶ ἀπὸ πολλοῦ κατέχομαι ὑπὸ διαφόρων φόβων. Ἐν τούτοις δὲ, ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία ἀπεβίωσεν, ὁ ἀνδράδελφός της, ὅστις ἀπήντησεν εἰς τὸ πρῶτον γράμμα μου, θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον, νομίζω, νὰ μοὶ πληροφορήσῃ περὶ τῆς νέας ταύτης συμφορᾶς.

— Ἀ! Ὁ Παῦλος Σαμαράνδος εἶχεν ἀδελφόν;

— Ἐκ μητρός. Ἡ μήτηρ τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἐκ δευτέρου νυμφευθῆ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφὸς οὗτος;

— Βαρόνος Δεσιμαΐζ.

— Βαρόνος Δεσιμαΐζ! ἐπεφώνησεν ὁ τραπεζίτης.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὦ! οὐχὶ στενῶς. Νομίζω ὅτι εἶδον αὐτὸν ἅπαξ ἢ δίς. Εἶνε γνωστὸς, λίαν γνωστὸς, ὁ βαρόνος Δεσιμαΐζ· ἐν Παρισίοις γίνεται πολὺς πάταγος περὶ τὸ ὄνομά του· πάντες ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ πολυτελοῦς παρασκευῆς, περὶ τῶν ἵππων, τῶν ὀχημάτων, τῶν παλλακίδων αὐτοῦ...

— Ὁ βαρόνος οὗτος Δεσιμαΐζ δὲν δύναται νὰ ἦνε ὁ ἀδελφὸς τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, κύριε.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης μειδιῶν, δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν Παρισίοις δύο βαρόνοι φέροντες τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Ὁ πατὴρ τοῦ βαρόνου Δεσιμαΐζ, ἀδελφὸς τοῦ μαρκησίου, εἶχε σχεδὸν καταβροχθίσει τὴν περιουσίαν του, ὁ δὲ υἱός του ἦτο πτωχός.

— Εἶσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαιότατος, κύριε.

— Ἀ! εἶπεν ὁ τραπεζίτης, σύνωφρυς.

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μὴ κρύπτητε ἀπ' ἐμοῦ τὴν σκέψιν σας, εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, προδήλως συγκεκινημένος.

— Θεέ μου, δὲν ἠξεύρω τί νὰ σᾶς εἴπω... Ὁ βαρόνος Δεσιμαΐζ ἐνυμφεύθη γυναῖκα θελκτικὴν καὶ πλουσίαν, ἣν δὲν καθιστᾷ εὐτυχῆ. Εὐτυχὴς αὕτη δὲν δύναται νὰ καταστῇ, ἕνεκα τῆς ἀσώτου διαγωγῆς, τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ πρὸ 20ού γάμου του, δηλαδὴ μῆνάς τινας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, ἦτο οὗτος πλουσιώτατος. Εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων καὶ συνεσκεύασε πολυτελέστατα τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἠλυσίων μέγαρόν του.

— Ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, τύπτων τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει νέας τινὸς ἰδέας.

Ἔγειρε κάτωχρος καὶ ἔτρεμε νευρικῶς.

— Λοιπόν, κ. Κάρολε Σεβρύ; ἠρώτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Οἱ λόγοι σας μὲ διεφώτισαν, κύριε. Καταλαμβάνω τέλος διατί τὰ γράμματά μου καὶ τὰ τῆς συζύγου μου ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ κυρία Σαμαράνδ ἔγινε θῦμα μαύρης τινὸς δυσφημίας.

— Κύριε Σεβρὺ, σκέπτομαι ὅπως σεῖς.

— Θὰ πληροφορηθῶ, κύριε, θὰ πληροφορηθῶ, σᾶς τὸ ὁρκίζομαι!

Ἡ συνέντευξις παρετάθη ἀκόμη ὀλίγον καὶ συνεφωνήθη μεταξὺ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τοῦ τραπεζίτου, ἵνα τὸ κεφάλαιον μένῃ εἰς τὰ ταμεῖα τῆς τραπέζης, μετέχον πασῶν τῶν οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων, μέχρις οὗ ζητηθῇ ἀμέσως ὑπὸ τῆς κυρίας Σαμαράνδ.

— Ἄλλως, κ. Σεβρὺ, προσέθεσεν ὁ κ. Βὰν Ὄσσεν, δὲν θὰ ἐγχειρίσω τὸ ποσὸν κυζημένον διὰ τῶν κερδῶν ἢ εἰς τὰς ἰδίας σας χεῖρας, διότι ὁριστικῶς, κ. Σεβρὺ, ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ δὲν γνωρίζω ἄλλον ἢ ὑμᾶς.

— Μεταβαίνετε κατ' εὐθεῖαν εἰς Γαλλίαν, κ. Κάρολε Σεβρύ;

— Οὐχὶ, κύριε, κατ' εὐθεῖαν· μέλλω κατὰ πρῶτον νὰ μεταβῶ εἰς Λονδῖνον καὶ μετὰ ὀκτὼ ἢ δέκα ἡμέρας σκοπῶ νὰ εὑρεθῶ εἰς Παρισίους.

— Δὲν θὰ βραδύνητε νὰ μᾶς διαβιβάσητε εἰδήσεις.

— Ἅμα ὡς μάθω τι βέβαιον περὶ τῆς κ. μαρκησίας, θὰ σπεύσω νὰ σὰς γράψω.

Οἱ δύο ἄνδρες οὐδὲν εἶχον ἄλλο νὰ προσθέσωσιν, ὁ δὲ κ. Βὰν Ὄσσεν ὡδήγησε τὸν Κάρολον Σεβρὺ μέχρι τῆς κιγκλίδος τοῦ μεγάρου του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἐν Λονδίνῳ, ἔνθα δύο μόνον διέμειναν ἡμέρας, τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν πόλιν καὶ τοποθετήσωσι τὴν μικρὰν αὐτῶν περιουσίαν παρά τινι τραπεζίτῃ τῆς Ἰνδικῆς Ἑταιρίας, τὸν ὁποῖον ὁ Κάρολος Σεβρὺ εἶχε γνωρίσει ἐν Καλκούττᾳ καὶ μεθ' οὗ εἶχε συνδέσει φιλικὰς σχέσεις.

Ἐπιβάντες τοῦ ἀτμοπλοίου διεπέρασαν τὸ στενὸν τῆς Μάγχης καὶ ἔφθασαν τέλος εἰς Παρισίους, ὅπου κατέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Χάβρης.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ
Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Εἰδήσεις ἐκ Φροσδόρρ λέγουσιν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ κόμητος Σαμβὼρ ἔτι μᾶλλον ἐδεινώθη ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Ὡρίσθησαν αἱ βάσεις ὁμοφωνίας μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἑταιρίας τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ. Ὁ κ. Λεσὲψ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδῖνον.

Ἀλεξάνδρεια, 5 Ἰουλίου. Χθὲς ἐγένοντο 116 θάνατοι ἐκ χολέρας ἐν Δαμιέττῃ, 47 ἐν Μανσούρῃ, 6 ἐν Τκιρβρὶν καὶ 1 κροῦσμα ὕποπτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκ χολέρας ἀποβιωσάντων εἶναι 1116, ἐξ ὧν οὐδεὶς σχεδὸν εὐρωπαῖος.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,47. Τουρκικὸν δάνειον 10,95. Ἡνοποιημένον αἰγυπτιακὸν 375. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25.28.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Σήμερον τὴν πρωΐαν ὁ Ἰωάν. Κούβελος, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Β'. τμήματος ὅτι ὁ ὑπηρέτης του Γεώρ. Μουσούρος ἀφήρεσε χθὲς ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπέζης τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους τυπογραφείου του δρ. 28. Ὁ ὑπαστυνόμος οὗτος συνέλαβε τὸν κατηγγελθέντα καὶ κατέσχεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς κλαπείσας δραχμὰς ἀτίνας ἀπέδωκεν εἰς τὸν κύριον.

— Κατεσχέθησαν σήμερον καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Γ'. τμήματος καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἰατροῦ κ. Εὐαγγέλη, μεγάλη ποσότης ὀπωρῶν βεβλαμμένων τῶν ὀπωροπωλῶν Γ. Χριστοδούλου καὶ Ἀντ. Μουρίκα καὶ σαρδέλαι καὶ κολιοὶ βεβλαμμένοι τῶν παντοπωλῶν Εὐστ. Παπασωτηρίου καὶ Ἀγγ. Ἀθανασοπούλου.

— Προσεβλήθη χθὲς κατὰ τὴν θέσιν Βάρην τοῦ Πειραιῶς ἐξ εὐλογίας ὁ Γ. Κανελλόπουλος ἐτῶν 10, ἀνεμβολίαστος καὶ περιορίσθη διὰ φύλακος.

ΙΠΠΟΣ 7 ἐτῶν πρώτου ἀναστήματος, ὑγιὴς, ὡραῖος πωλεῖται δι' ἄμαξαν εἰς συμφέρουσαν τιμήν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΥΣΙ

τὴν ὡραίαν αὐτὴν πρὸ τῆς Κηφισσιᾶς ἐξοχὴν, μπορεῖτε νὰ εὕρητε ὅλας τὰς θερινὰς ἀναπαύσεις σας, εἰς τὸ νεόκτιστον ὡραῖον, φωτεινὸν, μεγαλοπρεπὲς, ἀνοιχτόκαρδο

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΑΡΟΥΣΙ

διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου καὶ εὐδιαθέτου νὰ γίνηται θυσία διὰ τοὺς πελάτας του κ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Α. ΧΑΙΜΑΝΤΑ

Δωμάτια δι' ὕπνον ἐξοχικώτατα.—Ἔπιπλα κατακαένουργα.—Φαγητὰ τῆς στιγμῆς.—Κοτόπουλα καὶ παπάκια τῆς ὥρας.—Ρετσινάτο σαμπάνια. — Μπίρα μποτίλιατς. — Νερὸ ἀθάνατο.

25 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 25

ΔΙΝΟΡΑ

Ὁ Ραϋμόνδος, ἐκπλαγεὶς ὀλίγον ἐκ τῆς ὑποδοχῆς κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν, τάχιστα συνῆλθε.

— Ὁ Ρενὲ σᾶς τὸ εἶπεν ;

— Ὤ ! ὁ πρίγγιψ μοῦ εἶπε τὰ πάντα, εἰς ἐμέ ! Αὐτὸ τὸν διασκεδάζει, καὶ δὲν τὸν ἐνοχλεῖ διόλου !

— Ἔ ! καλά ! ἐξηκολούθησεν ἀποφασιστικώτατα ὁ Ραϋμόνδος. Ξεύρετε τότε, πριγγιπέσα, ὅτι αὐτὸ εἶνε τὸ φρόνημά μου ἐπ' αὐτοῦ !

Διὰ μέσου τοῦ σκοτεινοῦ πέπλου τῆς μορφίνης, ἡ πριγγιπέσσα ἐδοκίμαζε κἂν τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ, νὰ μάθῃ ἀκριβῶς τὴν ἀλήθειαν. Δὲν τῇ ἀπήρεσκε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν Ραϋμόνδον, νὰ μάθῃ ὑπ' αὐτοῦ τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ρενέ.

Καὶ ἦτο διὰ τὸν Φερδὺ ὡραία εὐκαιρία νὰ συνηγορήσῃ πλησίον τῆς μητρὸς, ὑπὲρ τῆς Δινόρας.

Τὸ ἐπραξε μετ' ἐντελοῦς πεποιθήσεως καὶ ἀνδρικῆς θερμότητος ψυχῆς, ἰσχυριζόμενος πρὸ τῆς θείας του τὴν ἀπόλυτον τιμιότητα τῆς νεάνιδος, δελεασθείσης μάλιστα, ἐκπεσούσης, βεβαιῶν ὅτι, ἅπαξ δοθέντος τοῦ λόγου ἑνὸς Σαντεναὶ, τὸ καθῆκον τοῦ πρίγγιπος Σαντεναὶ ἦτο νὰ τὸν τιμήσῃ.

— Ὥστε λοιπὸν, ἠρώτησεν ἡ πριγγιπέσα, πρέπει, ἀγαπητὲ, νὰ νυμφευθῇ ὁ Ρενέ ;

Καὶ ἐγέλα, ἀφίνουσα νὰ πίπτῃ, καὶ πάλιν νὰ πίπτῃ ἀπαλῶς ἡ κεφαλή της ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων τοῦ σοφᾶ, καὶ ὁ νέος μαρκήσιος τῇ ἐφαίνετο «πολὺ παράξενος, πολὺ παράξενος.»

— Ὑποθέσατε, εἶπεν ὁ Ραϋμόνδος, ὅτι ὁ Ρενὲ ἀπεπλάνησε κόρην, γνωρίζουσαν τὸν κόσμον, ὅτι τῆς ὡρκίσθη, καὶ ὅτι ἐκείνη ἀξιοῖ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ δοθέντος λόγου.

— Ὤ ! εἶπεν ἡ μαρκησία, διὰ φωνῆς ἠρέμου πάντοτε, ἡμιψαλμώδους, μασσημένης, δὲν θὰ ἦτο τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

— Διατί ;

— Τὸ ἐρωτᾶτε ! ἐν τοσούτῳ εἶνε ἁπλούστατον. Διότι ἡ κόρη αὐτὴ θὰ ἦτον, ὑποθέτω, ὁμοία τοῦ ἐξαδέλφου σας, ἑπομένως . . .

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φρᾶσιν, εἰμὴ διὰ χειρονομίας, ἄλλως τε ὁ Ραϋμόνδος, νευρικὸς ὀλίγον, διέκοψε ζωηρῶς τὴν θείαν του, διὰ τοῦ συντόμου ἐκείνου ὕφους, δι' οὗ ὡμίλησε πρίν :

— Ἐνόμιζα ὅτι ὁ λόγος εἶχεν ἀξίαν, ἕνεκα ἐκείνου, ὅστις τὸν ἔδιδε, καὶ ὄχι ἕνεκα ἐκείνου πρὸς ὃν δίδεται.

— Ὥστε, ἀγαπητὲ, εὑρίσκετε τὸν Ρενὲ ὑποχρεωμένον λόγῳ τιμῆς πρὸς τὴν δεσποινίδα Φερῶ ;

— Εὐτυχῶς.

Ἡ πριγγιπέσσα ὕψωσεν ἐπὶ τῆς λευκῆς κεφαλῆς της ἀμφοτέρας τὰς ἀδυνάτους χεῖρας της καὶ μετὰ βαθέως οἴκτου παρετήρει τὸν μαρκήσιον,—ἐπανευρίσκουσα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἓν εἶδος ἀστειότητος, τὸ ὁποῖον τῆς ἦτον οἰκεῖον,—ὡσὰν τὸ πρωτάκουστον τῶν φρονημάτων τοῦ Ραϋμόνδου διέλυσεν ἐξαίφνης τὴν μέθην τῆς μορφίνης :

— Ἄ ! φίλτατέ μου Φερδὺ, ἐὰν ἔχῃς τοιαῦτα φρονήματα εἰς ἡλικίαν εἴκοσι ἐτῶν, θὰ φθάσῃς ἴσως πολὺ ψηλὰ . . . πολὺ ψηλὰ . . . ἐπάνω εἰς τὰ φτερὰ τῶν χιμαιρῶν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ πᾷς πολὺ μακρυά, σοῦ τὸ προλέγω !

Ὁ Ραϋμόνδος ὕψωσε τοὺς ὤμους ἐλαφρῶς ὡς διὰ νὰ εἴπῃ: «πρόκειται λοιπὸν περὶ ἐμοῦ !» καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Δινόραν, προσεπάθησε νὰ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ἡ πριγγιπέσα, ὅτι ἡ δεσποινὶς Φερῶ δὲν ἦτο οὔτε τυχοδιώκτρια, οὔτε ὀκόμη συνήθης νεάνις, ἀλλ' ἐκλεκτὸν πλᾶσμα, ἀξιοπαρατήρητον, εὖ ἠγμένον, ἀφοσιωμένον εἰς τὸν πατέρα του, ἄξιον σεβασμοῦ.

— Καὶ ἂν ἠθέλατε νὰ τὴν ἰδῆτε, φιλτάτη θεία !

— Νὰ τὴν ἴδω ἐκείνην ! πρὸς τί ; Εἰς τί μ' ἐνδιαφέρει, σὲ παρακαλῶ, ἡ δεσποινὶς Φερῶ ;

Εἶχεν ἠμιεγερθῆ ἐπὶ τοῦ ἀτλαζωτοῦ σοφᾶ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνεψιοῦ της, τὸ λεπτοκαμωμένον πρόσωπόν της ἐνεψυχώθη αἰφνιδίως, ἔλαμψε τὸ βλέμμα της ὡς νὰ τὸ ἐπύρωσεν ἐσωτερική τις φλὸξ, ἐκ τῶν ἠρέμων, ὑπεροπτικῶν καὶ τρόπον τινα νωθρῶν κινημάτων τῆς ὑπνοβατικῆς καταστάσεώς της μετέστη εἰς ἀνησυχίαν λάλον καὶ σπασμωδικὴν ἀνησυχίαν.

— Ἀγαπητό μου παιδὶ, εἶπεν, ὁτὲ μὲν ὁμιλοῦσα εἰς ἑνικὸν ἀριθμὸν, ἄλλοτε δὲ εἰς πληθυντικὸν, πρέπει ἐν τοσούτῳ νὰ στοχασθῆτε καλὰ, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ὑπάρχουν πολλοὶ κόσμοι ποῦ διαφέρουν πολὺ μεταξύ των : κατ' ἀρχὰς ὁ κόσμος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκετε, καὶ ὅστις εἶνε τόσῳ περισσότερον ἀόριστος, ὅσῳ περισσοτέρας κατακτήσεις κάμνει ἡ. . . ἡ δημοκρατία τῶν κυρίων αὐτῶν. . . ἔπειτα σωροὶ κόσμων χωριστῶν, διῃρημένων, ἀλλοκότων, ποῦ δὲν τοὺς ξέρω, καὶ ὀλίγον μὲ ἐνδιαφέρουν, καὶ περὶ τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν γνώμην μου, πολὺ ὁμιλία γίνεται εἰς τὰς ἐφημερίδας σας. . . Εἶσθε τοῦ κόσμου, φίλτατε, ἔχετε ὑποχρεώσεις εἰς τὸν κόσμον. . . Ἡ *κοινωνία* εἶνε τελευταῖον προπύργιον τῶν παραδόσεων, τὸ ὁποῖον βαστᾷ καὶ ἀντέχει ἐναντίον ὅλων τῶν ἐφόδων. . . Δὲν πρέπει λοιπὸν τόρα νὰ ἀφίνωμεν νὰ 'μπαίνῃ κανεὶς, κανεὶς, ἀκούεις ; Σήμερον θὰ ἦνε μία μικρὴ νοικοκυροποῦλα, καθὼς ἡ *δεσποινὶς*, πῶς τὴ λές ; . . . ἡ *δεσποινὶς Φερῶ*. . . πολὺ χαριτωμένη, τὸ πιστεύω, ὑποφερτὴ, ἂν θέλῃς. . . Αὔριον θὰ ἦνε μία κοπέλλα, ἁπλούστατα, αὐτὴ τὴ φορὰ μία μοδίστρα, ξεύρω κι' ἐγώ ; . . . Καὶ ἔπειτα, Ραϋμόνδε, μοῦ ὁμιλεῖς περὶ τῆς ἀρετῆς αὐτῆς τῆς Δινόρας, περὶ τῆς τιμιότητος περὶ τῶν προτερημάτων της. . . Εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶνε ἐντελὴς, ὅπως τὴν φαντάζεσαι, φίλτατε ; Ἐὰν ἦτο τόσῳ τελεία, θὰ ἤξευρε καλλίτερον νὰ προφυλαχθῇ, καὶ δὲν θὰ ἦτο ἡ ἐρωμένη τοῦ υἱοῦ μου !

— Ἐξέπεσε, διότι τὴν ἐπλάνησεν ὁ Ρενέ... τῆς ὡρκίσθη...

— Πῶς ; ὅτι θὰ τὴν ἐνυφεύετο ;

— Ναί.

— Τότε, εἶνε μία ἀγορά ! Αὐτὰ τὰ εἴδη τῶν συμβιβασμῶν σχεδὸν δὲν μ' ἐνδιαφέρουν. Μία γυναῖκα παραδίδεται, τὸ ἐννοῶ. Ὅταν πωλεῖται, εἶνε ἄλλο πρᾶγμα.

— Ἡ δεσποινὶς Φερῶ ἐπωλήθη ;

— Δι' ἕνα τίτλον, μάλιστα. Ἐπὶ τῇ ὑποσχέσει νὰ γίνῃ πριγγιπέσσα ! . . . Πριγγιπέσσα Δὲ Σαντεναί ! Διάβολε ! Πῶς προχωρεῖ ἡ δεσποινὶς Φερῶ ! . . .

— Ἀγαπᾷ τὸν Ρενὲ, τὸν ἀγαπᾷ πραγματικῶς.

— Αὐτὸ δὲν μὲ ἐκπλήττει ! Εἶνε πολὺ νόστιμος νέος ὁ ἐξάδελφός σας, διὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν ! Ἀλλὰ θὰ τὸν ἀγαποῦσε ὀλιγώτερον, ἂν δὲν ἦτο πρίγγιψ. Ἄ ! μὰ, Φερδὺ, ἀπὸ τὸ φεγγάρι ἔπεσες ; Συμβούλευσε λοιπὸν λιγάκι τὸν πατέρα σου ! Ὁ πατέρας σου γνωρίζει τὴν ζωὴν, καὶ σὺ δὲν γνωρίζεις τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ πλοῦν σου. . .

(ἀκολουθεῖ)